

EL COR VERMELL DE PURPURINA

Diuen que a la vida s'ha de deixar anar perquè flueixi en cada moment el que ha de ser o passar. Com l'aigua d'un riu, les persones, les sensacions, les coses, van passant i van canviant al llarg del temps i alhora canviem també tots nosaltres.

Res és igual, tot canvia i així ha de ser. Penso que el nostre creixement tant interior com comú depèn del propi canvi personal i de l'aportació que cadascú fa a la societat.

Aquesta és una de les moltes reflexions que em faig aquests dies de confinament, perquè aquests dies no només serveixen per posar més ordre les coses de casa, sinó també les nostres idees, pensaments i creences.

Penso que les casualitats no existeixen. L'altre dia mentre seguia arreglant l'estudi, vaig trobar un cor vermell de purpurina, que vaig agafar i tirar a la paperera, tot pensant que ja havia fet el seu servei.

Llavors, me'n vaig adonar que la paperera era el millor lloc on podia estar, us diré perquè: fa dies que estic estripant i tirant a la paperera apunts, exercicis i materials antics utilitzats quan feia classe als meus alumnes. Mentre ho faig, m'envaeix una sensació d'enyorança pels temps passats, amb tants bons records i amb la satisfacció d'haver pogut col·laborar, com a professora, en la formació de molts alumnes i haver-los pogut ajudar a adquirir coneixements, per tenir oportunitats a la seva vida personal i professional.

Fa dos anys que em vaig jubilar i em sento molt afortunada d'haver pogut realitzar aquesta tasca, al llarg de 34 anys de la meua vida, no només utilitzant el cap, els coneixements i el sentit comú, sinó també amb el cor, coneixent persones increïbles i molt humanes.

Per això, el cor vermell de purpurina, - ara a la paperera - , no pot estar en un lloc millor que acompanyant els vells records compartits amb els meus antics alumnes, perquè amb ells també hi he deixat part del meu cor.

De vegades, penso què se'n haurà fet d'ells?, com els haurà anat a la vida?. Molts ja són pares amb fills grans, fins i tot vaig tenir l'últim curs alumnes que eren fills d'antics alumnes meus, - com passa el temps -, de molts en conec la trajectòria i altres encara hi tinc contacte i fem algun cafè junts.

Ara bé, el que em fa més feliç es veure que la vida els hi va bé, això m'alegra el cor.

La vida és curta i dediquem moltes hores a la feina. Una de les grans sorts és ser feliç fent-la, - jo ho he sigut i molt -. Desitjo que elles i ells també ho hagin aconseguit.

Crec que perquè això passi, és necessari que coincideixi el que fas amb el que realment t'agrada fer, aquesta és l'única manera en què poses el cor en el que fas i quan això passa: - que el cor i la ment estan d'acord – és produeix el gran miracle, llavors tot flueix , tot canvia, tot millora i tot és possible.

Aquesta convicció l'he transmès sempre als meus antics alumnes, perquè confiessin en les seves capacitats per arribar a ser el que volguessin ser, perquè tot comença amb la creença de pensar que és possible i amb aquesta finalitat, els citava a la classe, una màxima del filòsof estoic, Epictet, que diu:

“Primer sàpigues el que vols ser, després, fes el que hakis de fer”

Núria Carbonell i Alart